

at Staten indenfor sit Omraade vilde tage sig af Skibsfarten — det skulde da ialtsald være af den postale — end af Telegrafvæsenet. Det forekommer mig, at Telegrafen i det Hele mere er anerkendt som et Statsformaal end den egentlige Skibsfarts Fremme, og jeg tror, at man i den indenrigske og europæiske Betydning ligesaameget maatte kunne finde Motiv for en diplomatisk Understøttelse for en Telegrafledning som for Skibsfarten. Der har, saavidt jeg veed, ogsaa været Tale om at indløse flige mellemrigske Telegrafer eller Telegrafer mellem Landene eller mellem Europa og andre Verdensdele. Det er naturligvis et vanskeligt Foretagende, fordi der er saamange Stater og Interesser lodtagne deri. Det forekommer mig imidlertid, at det maa være ligesaa naturligt, at et internationalt Samkvem igjennem Telegrafen bliver et Statsgiemed som det, der ligger indenfor selve Landets Grændser eller det rent mellemrigske; men jeg tror ogsaa, det er klart, at der kan staa store Vanskeligheder imod, og at der skal Tid til at overvinde dem, og det forekommer mig derfor rigtigt, at man, naar Privater ville overtage det, som var en meget passende Opgave for Staterne; da støtter dem i disse Bestræbelser ogsaa ad den Vel, som her er forsøgt; jeg tror ikke, man behøver at vise alene og specielt hen til det danske Pengemarked. Naar det ærede Udvalg mener at være i Overensstemmelse med Udenrigsministeriet i den Motivering, det har givet, saa er det naturligvis Noget, som det ikke tilkommer mig at have nogen afgjørende Mening om. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at den høitærede Udenrigsminister under Sagens første Behandling her i Salen udtalte, at det maatte anses for „stemmende med Landets almindelige Interesser“, at dette Gesandtskab var udsendt, og at „det i kommerciel, fiskal og politisk Henseende havde overordentlig stor Betydning“, men her tror jeg dog snarere, man tør sige, at Udenrigsministeren har skillet sig paa et mere ubidtet Standpunkt og ikke set Sagen alene fra det enkelte Synspunkt, som det ærede Udvalg har været tilbøjelig til at lægge til Grund for sin Indstilling til Bevilling. Jeg skal selvfølgelig stemme for Bevillingen; i den Henseende er jeg ikke uenig med Udvalget; men da jeg gjør det med en noget anden Begrundelse end den, som det ærede Udvalg har givet, har jeg tilladt mig at fremsætte disse Bemærkninger.

Indenrigsministeren (Lobiesen): Jeg vil kun gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til det til § 16 under Nr. 26 opførte Forslag. Naar jeg gjør dette, er det paa ingen Maade, fordi jeg har Noget at indvende imod den Løse, der ligger til Grund for Forslaget, idet jeg allerede under Finantslovens Behandling har udtalt min Samstemning i den Henseende; men jeg skylder det ærede Udvalg allerede nu at oplyse, at der i Aarets Løb er gjort nogle enkelte Ud-

gifter af den Aar til Rolding Station bevilgede Sum. Der er nemlig flet en paaregnet Udvidelse af Postlokalet og nogle enkelte mindre Udvidelser, som medføre, at den hele Sum til Rolding Station, der findes paa Budgettet for Aar, ikke vil kunne udgaa. Jeg haaber imidlertid, naar jeg faar fuldstændige Oplysninger i saa Henseende, under 3die Behandling at kunne paavise for det høitærede Udvalg, hvilket Beløb der vil kunne udgaa, idet jeg som sagt maa have noget Mindre fradraget end det hele Beløb for Rolding Station.

Finantsministeren (Fonnesbech): Jeg vil ogsaa tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af Betænkningen om Lillægsbevillingsloven og navnlig i Anledning af det Foredrag, som den ærede Ordfører holdt. Jeg vil da sige, at det med Hensyn til det allerførste Punkt dog maaske turde være lidt haardt, at det ærede Udvalgs Flertal allerede nu bebrejder Regjeringen, at der er kommet flere Poster frem paa Lillægsbevillingsloven, end det egentlig synes om, idet det jo nemlig, naar man henholder sig til den Udtalelse, der fremkom i Betænkningen over Forslag til Lov om Lillægsbevilling for Finantsaaret 1873—74, maa erindres, at denne kom tilstede paa et Tidspunkt, hvor den Finantslov, hvortil der nu foreligger Lillægsbevillingslov, allerede var behandlet, og der kunde altsaa ikke tages det Hensyn til denne Udtalelse, som det ærede Udvalg synes at have ventet. Svad Bemærkningen under Nr. 2 angaar, da skal jeg udtale, at foruden at Mindretallet antager, at disse Eiendomme bør bortsalges ved offentlig Auktion, naar Forpagtningstiden udløber, og Flertallet finder, at de formentlig ville blive bortsolgte, naar de nuværende Forpagtninger ere udløbne, er det mig, som siger, at de skulle selges; thi der er allerede en Lov, nemlig af 1ste April 1871 om Stammtutteriets Nedlægning, og deri staar der, at, naar de nuværende Forpagtninger udløbe, hvilket sker 1881—83, saa skulle disse Eiendomme selges, enten samlede eller i Parceller. Naar man derimod heril har knyttet en Bemærkning om, at der herefter ikke bør foretages Hovedreparationer ved disse Eiendomme, da tillader jeg mig blot deri at gjøre den Indskænkning, at det maa komme an paa, hvilke Slags Hovedreparationer der er Tale om; thi blæse Lagene af Bygningerne, saa er man jo nødsaget til at gjøre dem istand, og det forekommer mig derfor at være lidt for tidlig at tage Bestemmelse om, hvorledes man skal bære sig ad dermed. — Endelig er det under Post 3 i Betænkningen ligesvem sagt, at Kirkesynet ikke kan paalægge Kirkeieren nogen Forpligtelse til Anskaffelsen af Raskelovne til Kirvens Opvarmning. Jeg er ikke istand til at erkende, at dette er rigtigt; thi efter Loven af 7de Juni 1873 § 4